

Milé sestry a milí bratři, k adventu se vážou různé zvyky. Jeden zvyk jste vy, ze starších generací, na vlastní kůži nezažili. Možná ho znáte od svých dětí a vnoučat. Má generace však s ním vyrůstala a zapsalo se nám to do paměti. O čem mluvím? O dětských adventních kalendářích. Chodil jsem asi do 4. třídy, kdy se prvně objevily jako žádané a vzácné zboží ze západu. Dvacet čtyři políček – od prvního prosince do vánoc. Na každý den jedno pole. Pod uzavřeným okýnkem se skrývá drobná čokoládka s obrázkem. Den za dnem mohou děti odpočítávat, kolik času zbývá do vánoc. Jak advent plyne, odhalují se postupně další obrazy.

Snad vám mé přirovnání bude k smíchu, ale přečtený Zachariášův chvalozpěv mi připomíná takový adventní kalendář. Je to adventní chvalozpěv. Verš za veršem se postupně odkrývá cesta ke Kristovu narození. Obrazy následují za sebou a vykreslují dějiny spásy. Kdybychom měli vyjádřit stručně hlavní myšlenku oněch přečtených veršů, sotva by se nám to podařilo. Žádný obraz není přednější, žádný verš není významnější. Asi jako schodiště, kde také žádný stupeň není důležitější. Asi jako cesta domů, kde žádný krok nelze opomenout. Všechny patří k sobě, neboť teprve dohromady dávají smysl. Směřují odněkud někam. Na prahu adventu se nahlédněme skrze okénka v adventním chvalozpěvu.

Slyšeli jsme zpívat Zachariáše. Zachariáš byl kněz. Byl vzdělaný v náboženských otázkách. Vyznal se v obřadních předpisech, vyznal se v bibli. K srdci mu přirostly všemožné příběhy, které se v bibli vyprávějí. A tak kněz Zachariáš zpívá o králi Davidovi, zpívá o praotci Abrahamovi. Nejsou to pro něj cizí lidé. On je dobře zná. Ví co prožili a jak velmi jim pomohl Hospodin, Bůh. A nám se zde ukazuje, jak potřebné jsou příklady druhých lidí. Může existovat člověk bez víry, ale nemůže existovat víra bez člověka. Chceme-li se učit víře, musíme se koukat po lidech, kteří věří. Víru uvidíme vždy a pouze na lidech. Proto se v bibli vyskytuje tolik různých jmen. Různí lidé měli různý vztah s Bohem. Různorodé a bohaté jsou formy lidského obrácení ke Stvořiteli. A nejen v bibli nalézáme vzory pro důvěru v Boha. Sami byste mohli vyprávět, jakým příkladem pro vás byli vaši rodiče, prarodiče, starší lidé ve sboru, jak oni se obraceli na Pána. Oni byli našimi učiteli. Sem do tohoto soudku patří i úcta ke světcům. Když si odmyslíme onen katolicko-pravoslavný balast se vším tím orodováním, se svíčkami, sochami a obrazy, pak se nám často vyloupnou příkladné postavy. Lidé laskaví a horliví, lidé zaplavení evangeliem. Lidé skutku svatí – soluňští bratři Cyril a Metoděj, radostný žebrák František z Assisi, štědrý biskup Mikuláš, jehož svátek mnozí oslaví tento týden a ani nevědí proč. Je

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 17. Prosinec 2008 21:42 - Aktualizováno Pátek, 09. Říjen 2009 13:58

užitečné pronikat do takových životních osudů. Kromě dobrodružství v nich objevíme i víru. Ti lidé spoléhali na Boha. Žili z Boha a pro Boha a přesně tomuhle se u nich můžeme přiučit. K adventu patří pohled na lidi s vírou.

Slyšeli jsme zpívat Zachariáše. Zachariáš prožil zvláštní věc. Neměl děti. S ženou děti mít nemohli. Pak se ale jednoho dne začalo zdát, že by jeho manželka přeci jen mohla otěhotnět. Ale Zachariáš tuhle radostnou novinu považoval za výmysl. Úplně ztratil řeč. Neměl k tomu co říci a tak oněměl na několik měsíců. Teprve po porodu se mu řeč vrátila. A Zachariáš uměl dar řeči využít. Zazpíval Bohu, zazpíval o pomoci, která přichází ke ztrápeným, o naději, že se vše obrátí k dobrému. Také my bychom potřebovali podobně rozvázat jazyk. Nejsme sice úplně němí jako Zachariáš, ale podobáme se mu svou neschopností kloudně promluvit. Pronášíme slova a přitom nic neříkáme. S blízkými doma, se známými mimo domov. Hlasitá němota nás trápí. Kéž by i nám Bůh rozvázal jazyk a my si navzájem dokázali povědět, co už jsme si dávno měli říci. Taková řeč patří k adventu.

Slyšeli jsme zpívat Zachariáše. Zachariáš byl čerstvý otec a jakožto čerstvý otec se radoval z narozeného synka. Přál mu všechno nejlepší. Přál mu, aby se sblížil s Bohem, aby pro Boha něco pořádného vykonal. ***A ty, synu, budeš nazván prorokem nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu.***

(7)

6)
Zachariáš sdílel přání zbožných rodičů, aby i děti žily zbožně. Krásný záměr, který v Janově případě nakonec vyjde. Vždyť on pokřtí mesiáše! Jenže být na Boží straně obvykle znamená nebýt na straně vládců. V tuto chvíli dosud nikdo netuší, že Jan, který vynikne láskou k Boží pravdě a spravedlnosti, za tuhle lásku zaplatí životem. Jeho uťatá hlava skončí na tácu před krutou panovnicí. I to patří k adventu – že nevíme přesně, co začíná a co přichází.

Slyšeli jsme zpívat Zachariáše. Zachariáš byl žid. A tak věděl o příkořích a o zlobě, které opakovaně doléhají na jeho národ. Nesčetněkrát se židé stali terčem násilí a bezpráví. A ono to pořád nekončí. Lidové pogromy, hitlerovské a stalinské vyvražďování, nově výhrůžky íránského prezidenta Ahmadínedžáda. „Stát Izrael musí být smazán z povrchu země.“ V modlitbě není nutné tuhle bídu zamlčovat. Naopak, kde jinde o nich mluvit bezpečně a s nadějí na záchranu? Zachariáš je žid a ví o zlovolných protivnících: Ví však také o Boží ochraně a proto (dokonce 2x) zpívá o nezdaru nepřátel.

Hospodin, Bůh Izraele,

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 17. prosinec 2008 21:42 - Aktualizováno Pátek, 09. říjen 2009 13:58

nás zachránil od našich nepřátel a z rukou všech, kteří nás nenávidí, slitoval se nad našimi otci a rozpomenul se na svou svatou smlouvu, že nám dá, abychom vysvobození z rukou nepřátel a prosti strachu jej zbožně a spravedlivě ctili po všechny dny svého života.

(71-75)

Také naším cílem je v pokoji uctívat Pána Boha. Jsou lidé, kteří nám v tom brání, jsou věci, které nám v tom brání. V adventu sice oslavujeme Kristův příchod, ale současně si uvědomujeme a přiznáváme si překážky, které nám v upřímné oslavě brání.

Slyšeli jsme zpívat Zachariáše. Zachariášovi bylo do zpěvu. Byl optimistou. O některých lidech se říká, že jsou optimisty od přírody. Zachariáš byl optimistou od Boha, byl optimistou z víry. Byl optimistou ze zkušenosti, že s Bohem Hospodinem mají slabší a neúspěšnější šanci. Prožil přece úžasný Boží zásah – byl němým, bezdětným starcem a teď je z něho mluvící otec. A ke zkušenosti osobní se pojí zkušenost národní. Tolikrát už byl jeho vlastní národ v bryndě, ale znovu a znovu se z ní dostal. Nikoliv jen tak sám od sebe, přirozeně, nýbrž z Boží pomoci. Kdo se pozorně dívá, zjistí, že dějiny jsou místem, kde se Bůh přiznává ke svým lidem.

Bůh

navštívil a vykoupil svůj lid.

(68)

Ve víru vesmírného dění Hospodin nezapomněl na své vyvolené.

Slitoval se

nad našimi otci a rozpomenul se na svou svatou smlouvu, na přísahu, kterou učinil našemu otci Abrahamovi.

(72n)

Je to dlouhá linie Boží věrnosti, táhne od nás přes krále Davida až k praotci Abrahamovi. Boží láska trvá. Nekončí. Pokračuje a nachází nové projevy,

jak

o nich

Bůh

mluvil ústy svatých proroků odpradáвна.

K adventu patří nejen odpočítávání vánoc a svíček na věnci, k adventu patří jistota, že je co čekat a že se naplní Boží sliby.

Slyšeli jsme zpívat Zachariáše. Zachariáš byl věřící člověk a zpíval jednomu určitému Bohu. ***Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele.*** (68) Jeho písnička však nebyla zaměřená pouze na dějiny. Jako my hledal Zachariáš pomoc v současné nouzi. Kdo nás vyvede ze zmatků a z problémů, kdo nás vyvede z lhostejnosti a ze zloby, kdo utiší naši bolest a trápení? Potřebujeme pomoc, která nám ukáže, jak žít. Advent znamená, že pomoc už se

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 17. prosinec 2008 21:42 - Aktualizováno Pátek, 09. říjen 2009 13:58

blíží.

Bůh vzbudil nám mocného

vykupitele.

(69) Už to

začlo a ještě to bude pokračovat.

Navštíví nás Vycházející z výsosti, aby zazářil těm, kdo jsou v temnotě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.

Je hodně okének v adventním kalendáři, která lze otevřít a nahlížet jimi ke dni Kristova příchodu. Ať už jako dítěte, ať už jako krále při završení času. U Zachariáše jsou oba příchody vedle sebe, jsou spojeny v jedné písni. Ani je nelze pořádně rozlišit, natož oddělit. I to patří k adventu, že hovoříme o mnohotvárnosti Ježíšova příchodu. Sestry a bratři, přeji všem, ať se nám v srdcích jednotlivé drobnosti propojí do jistoty, že Bůh je blízko, a my ať adventně očekáváme Krista se vším všudy – s tou jeho pokornou bezmocností, která se nikomu nevnučuje. A ať o čekáme i s mocným darem života, který přemáhá smrt každého z nás. Amen.

Izajáš 40,1-8 *24, 275; 276; 259* *Filipským 4,4n*

Kázání na 1. adventní neděli, 30. listopadu 2008.